

KRONIEK

schokkende ontroering in de oogen ziet. Hij is dan ook vooral de toeschouwer, de beschouwende, niet zonder wijsgeerigheid en zeker niet zonder humor, een laconieken humor, en het is juist zijn wijze van vertellen, gelaten, zonder hartstocht, fatalistisch, die, door de contrastwerking, de suggestie van onontkoombaar onheil versterkt.

Toch, ondanks de positieve deugden van

het boek, het onmiskenbaar schrijverschap, waarvan het getuigt, laat het geen volkomen bevredigenden indruk na. Wellicht het meest door het catastrophale slot, waar de dramatische gebeurtenissen toch vragen om een anderen, grootscheren stijl dan dien de schrijver bezigt.

Marie Schmitz

B E E L D E N D E K U N S T E N

Prof. Huib Luns, *Schilderen met olieverf, ervaringen en raadgevingen*. Amsterdam, N.V. Uitg.-Mij. Kosmos, 1940.

Een kostelijk boekje en juist wat de gewone schilders noodig hebben nu allerlei menschen precies weten wat mag en niet mag! Als men dit boekje openslaat, ziet men tenminste een kleurenreproductie met het volgende onderschrift: „Olieverfstudie naar de natuur, van den auteur op 22-jarigen leeftijd. Het schilderstemperament heeft zich baangebroken, de teekening werd teruggedrongen in een streven naar kleurtegenstelling, waaruit gevoel voor licht en atmosfeer op den voorgrond treedt. Dit schilderstemperament uit zich eveneens door het driftig opbrengen van dikke verf, door penseelen die niet als teekenstiften, maar als echte borstels gebruikt worden. De studie werd geschilderd met het uiterst beperkte kleurgamma van het palet dat op den omslag is gereproduceerd.” Er zijn nog andere kleurafbeeldingen, op gelijke wijze door tekst ondersteund, o.a. een van een natuurmotief van den auteur op 14-jarigen leeftijd. Er zijn ook

vele reproducties, interessant b.v. ook die van de neus, snor en oogen van den vader, geschilderd toen Luns twintig, dertig en veertig jaar oud was. Het laatste doek „ontstond in medeleven met het meesterschap der barokmeesters”. Afb. 7 is „Een sluisje aan de Ourthe, een zeer samengesteld motief, waarvan de uitsnede en de teekening verre van eenvoudig zijn. Voorbeeld van een schilderstudie waaraan een geheelen middag moet, en ook kan, gewerkt worden.” Ik ben het ook eens met de verklaring onder de afbeelding van den tambour-majoor, dat nl. „de monumentale figuur 'n tikje grotesk op het doek kwam”. Een verrijking voor mij vormt echter de verklaring aan het slot dat „de compositie rustig is overwogen en de uitvoering, in dikke verf met breede kwast, in opgewekte voortvarendheid tot stand is gekomen”. Bij herlezing van zijn geschrift kon de schrijver geen spijt hebben „dat hij gebleven is binnen de perken waarin hij nu eenmaal de schilderkunst ziet”. En wij met hem.

J. G. van Gelder